

SENSORVEILEDNING
EKSAMENSOPPGAVE JUS 3211 – HØST 2015

Oppgaven er delt i to hoveddeler. Oppgave A er mer omfattende enn oppgave B og bør derfor tillegges større vekt i bedømmelsen. Bedømmelsen bør dog skje som en totalvurdering av kandidatens forståelse av de problemstillinger som oppgavene reiser. Begge oppgaver inneholder sentrale problemstillinger innenfor selskapsrett og dynamisk tingsrett.

Oppgave A

Spørsmålet i oppgaven er om Storevik Legesenter AS overfor Vik Parkering AS kan påberope seg sin rett etter avtalen av 15. oktober 2012 til å la sine pasienter parkere vederlagsfritt på parkeringsplassen til Glade Barn AS. Svaret på dette spørsmålet beror på flere under-problemstillinger som fremgår av partenes anførsler i oppgavens siste avsnitt.

De gode kandidater vil påpeke at Storevik Legesenter AS og Vik Parkering AS hevder å ha rettigheter i parkeringsplassen til Glade Barn AS som er delvis kolliderende (i alle fall for tidsperioden 2015-2017). Spørsmålet blir hvordan denne rettighetskollisjonen skal løses.

Den første problemstilling er om det foreligger en gyldig inngått avtale mellom Storevik Legesenter AS og Glade Barn AS, som gir Storevik Legesenter AS slik rett som de gjør gjeldende overfor Vik Parkering AS. Opplysninger av betydning for dette spørsmålet fremgår av oppgavetekstens tredje til syvende avsnitt.

Det fremgår at det er inngått en skriftlig avtale den 15. oktober 2012. Kandidatene bør først vurdere om Ole Vold som daglig leder av Glade Barn AS hadde myndighet til å inngå avtalen på vegne av selskapet. Rettsgrunnlaget er aksjelovens § 6-32, jfr § 6-14. Det sentrale spørsmål blir om parkeringsavtalen falt inn under den daglige ledelse av selskapet eller om den var et forhold av uvanlig art eller stor betydning for Glade Barn AS. Kandidatene bør behandle dette spørsmålet konkret i forhold til Glade Barn AS' forhold. Etter min oppfatning er den mest nærliggende konklusjon at forholdet både er av for stor betydning og uvanlig art til å falle inn under den daglige ledelse. Løsningen blir i så fall at dette i utgangspunktet faller utenfor daglig leders representasjonskompetanse etter aksjelovens § 6-32, jfr § 6-14 første og annet ledd.

Enkelte kandidater vil kanskje vurdere forholdet til daglig leders ekstraordinære representasjonskompetanse etter aksjelovens § 6-14 tredje ledd. En slik vurdering kan være nærliggende, men bør etter min mening ikke ta for mye plass. Løsningen er etter min oppfatning at bestemmelsen ikke kommer til anvendelse på et slikt tilfelle hvor tidspresset ikke fremstod som prekært, selv om det kan være holdepunkter i teksten som kan anvendes til å argumentere for motsatt løsning. Det bør ikke trekkes for kandidater som ikke ser denne problemstillingen eller som kommer til en annen konklusjon.

Oppgaveteksten kan også sies å invitere til en vurdering av om styret i Glade Barn AS kan sies å ha godkjent avtalen. Ett av styremedlemmene, Marte Kirkerud, ble informert om avtalen av daglig leder Ole Vold. De to øvrige styremedlemmene ble dog ikke eksplisitt orientert om avtalen. Som et utgangspunkt bør det derfor nokså klart konstateres at styret ikke har behandlet spørsmålet om godkjenning av avtalen. I alle fall er ikke saksbehandlingsreglene for styrebehandling i aksjelovens §§ 6-19 flg. fulgt. Det er heller intet som tilsier at styret i realiteten har fattet et vedtak med et slikt

innhold at avtalen kan anses godkjent. Det er etter min oppfatning naturlig at kandidatene kommer inn på dette spørsmålet, men det bør ikke vies for stor plass i besvarelsen. Det bør heller ikke trekkes mye om spørsmålet ikke behandles.

Noen kandidater vil kanskje reise spørsmålet om styret kan sies å ha godkjent avtalen ved konkludent adferd eller rettsstiftende passivitet. Dette vil i så fall skje på grunnlag av ulovfestede regler. Problemstillingen fremstår som naturlig i forhold til opplysningene i oppgaveteksten. Etter min oppfatning kan dette likevel trolig ikke føre frem. Det skal mye til for å komme til at et styre har fattet vedtak ved konkludent adferd eller passivitet. Samtidig skal det også mye til for å anses bundet ved konkludent adferd eller passivitet når det gjelder heftelser på selskapets faste eiendom. Motargumentet kan være at Storevik Legesenter AS hadde gjort betydelige investeringer i eiendommen, og at samtlige styremedlemmer i Glade Barn AS burde vært kjent med både investeringene og bruken i en forholdsvis lang tidsperiode uten å gjøre innsigelser eller stille nærmere spørsmål. Kandidater som ser problemstillingen og får noe fornuftig ut av den, bør premieres for det, men kandidater som ikke behandler spørsmålet bør etter min oppfatning ikke trekkes.

Erverv ved hevd eller alders tids bruk er ikke aktuelt i saken på grunn av bruksperiodens relativt sett korte varighet.

Et sentralt subsidiært spørsmål under den første problemstilling er om Storevik Legesenter AS kan ha vunnet rett på grunnlag av bestemmelsen i aksjelovens § 6-33.

Selv om daglig leder går ut over sin myndighet, kan likevel medkontrahenten vinne rett dersom han er i aktsom god tro. Spørsmålet blir dermed om Storevik Legesenter AS forsto eller burde ha forstått at Ole Vold som daglig leder ikke hadde rett til å inngå avtalen. Dette er et sentralt spørsmål i oppgaven som det må forventes at kandidatene behandler. De dyktige kandidater bør få klart frem hva som er tema for legesenterets kunnskap. Dette kan være både spørsmål om Ole Vold hadde gått utover sin myndighet som daglig leder etter § 6-14 ved å signere parkeringsavtalen, og om styret faktisk hadde samtykket til avtaleinngåelsen.

Det kan også være nærliggende å reise spørsmål om hvilket tidspunkt kunnskapskravet skal knyttes til. Som et utgangspunkt må kunnskapskravet knytte seg til forholdene på tidspunktet for inngåelsen av avtalen den 15. oktober 2012. Det er ikke mange opplysninger i oppgaveteksten om hvilke forutsetninger legesenteret hadde på det tidspunktet til å ha konkret kunnskap om myndighetsspørsmålet eller om styret hadde samtykket. Det kan hevdes å være en viss generell formodning for at daglig leder handler innenfor sin myndighet. På den annen side er det tale om en type avtale som en medkontrahent bør forstå at både er av uvanlig art og stor betydning for et barnehageselskap som Glade Barn AS. Løsningen er ikke opplagt, og begge konklusjoner kan min oppfatning aksepteres. Det vil særlig være kvaliteten på drøftelsen som vil skille kandidatene i denne delen av besvarelsen.

Det kan spørres om også etterfølgende forhold kan styrke Storevik Legesenter AS' gode tro. Opplysningene i oppgaveteksten inviterer til en slik vurdering, og det kan derfor forventes at kandidatene også tar slike forhold med i godtrovurderingen. Dette knytter seg særlig til de langvarige mangler på reaksjoner fra barnehagen på legesenterets opparbeidelse, skilting og bruk av parkeringsplassen. De manglende reaksjoner kan ha gitt legesenteret en etterfølgende berettiget forventning om at avtalen var godkjent. Kandidater som ser dette tidsmomentet og betydningen av etterfølgende forhold, bør premieres for det.

Et vanskelig spørsmål er om henvisningen til "*stride mot redelighet å gjøre disposisjonen gjeldende*" i aksjelovens § 6-33 utgjør et selvstendig vilkår. Andenæs' Selskapsrett s. 203 holder muligheten åpen for at denne delen av bestemmelsen innebærer en generell reservasjon om at selskapet kan være avskåret fra å påberope seg myndighets-

overskridelse fra selskapets øverste representanter. Enkelte andre forfattere er imidlertid mer skeptiske til å tillegge denne delen av bestemmelsen selvstendig virkning. Urimeligheten i at selskapet eventuelt skulle anse seg uforpliktet, samtidig som de har glede av legesenterets oppgradering av parkeringsplassen og har forholdt seg passive i over to år, kan muligens begrunne anvendelse av en slik reservasjon i denne saken. Ettersom både rettsgrunnlaget og vurderingstemaet her er usikkert, kan ikke kandidater trekkes for ikke å ha kommet inn på spørsmålet. De som berører spørsmålet, bør imidlertid kunne premieres for det.

Det ovenstående viser at det er et vanskelig spørsmål å ta stilling til om det foreligger et bindende rettsforhold mellom Storevik Legesenter AS og Glade Barn AS om bruk av parkeringsplassen. Det bør tas med i betraktning ved sensuren. Det kan ikke stilles krav til at alle problemstillinger behandlet ovenfor, behandles av kandidatene.

De sentrale hovedspørsmål om daglig leder har handlet innenfor sin myndighet, og om legesenteret kunne vinne rett ved myndighetsoverskridelse etter aksjeloven § 6-33, bør imidlertid kandidatene behandle. Oppgaven gir samtidig god mulighet for kandidater til å få ekstra uttelling hvis de ser og behandler enkelte av de andre spørsmål oppgaven reiser.

Den andre problemstilling er om Vik Parkering AS' tinglysning av sin avtale fra 2015 medfører at legesenterets rettigheter til parkering etter avtalen fra 2012 må vike. Denne problemstilling forutsetter at Storevik Legesenter AS i forhold til Glade Barn AS i 2015 hadde rett til å bruke parkeringsplassen.

Det fremgår av oppgaveteksten at det ikke er bestridt at parkeringsselskapets avtale med Glade Barn AS er gyldig inngått i forholdet mellom dem. Det er således ikke tema for nærmere behandling i oppgaven.

Kandidatene bør få frem at det her er tale om dobbeltsukksesjon mellom avtaleerververe av begrensede rettigheter i fast eiendom. Slike rettighetskonflikter reguleres av tinglysningslovens §§ 20 første ledd og 21 første ledd. Dette må det forventes at kandidatene ser. De kandidater som ikke finner frem til disse bestemmelsene bør gis betydelig trekk for det.

Det fremgår av oppgaveteksten at Storevik Legesenter AS ikke hadde tinglyst sin avtale av 2012 før Vik Parkering AS tinglyste sin rett etter avtalen av 2015 i mars 2015. Utgangspunktet er dermed i henhold til tinglysningslovens § 20 første ledd at parkeringsselskapets rett går foran legesenterets eldre rettigheter.

Det neste spørsmålet blir om parkeringsselskapet likevel må respektere legesenterets eldre rett fordi de kjente eller burde kjent til legesenterets rettigheter, jfr tinglysningslovens § 21 første ledd. Også her bør kandidatene presisere tidspunktet kunnskapskravet knytter seg til. Etter lovteksten er det tidspunktet for dagbokføringen, det vil si den 1. mars 2015, som er avgjørende.

Det fremgår flere opplysninger i oppgaveteksten som kan kaste lys over spørsmålet om parkeringsselskapet burde kjent til legesenterets eldre rett til å anvende parkeringsplassen.

Kandidatene bør særlig få frem Lunds befarings på eiendommen den 20. januar 2015 da han stusset over skiltet med "*Reservert syketransport*". Selv om han sjekket grunnboken, unnlot han å spørre Vold om forholdet. Det kan hevdes å være uaktsomt. Dernest observerte Lund i perioden mellom 1. februar 2015 og 1. mars 2015 at parkeringsplassen ble benyttet av et stort antall biler som ikke betalte parkeringsavgift. I tillegg mottok han to e-poster fra legesenterets gjester som opplyste at de hadde parkert på plassen i flere år uten å måtte betale. Disse forhold tilsa at legesenteret kunne ha en konkurrerende rett til å disponere parkeringsplassen. Et mulig motargument kan være at Lund ikke kunne vite om det bare var en uforpliktende disposisjonsmulighet som

barnehagen hadde akseptert uten at det forelå noen klar rett for legesenteret. Tvilen om dette forholdet burde etter min mening likevel tilsi nærmere undersøkelser, som ikke ble foretatt av Lund. Det er dermed mye som kan tale for at det har fratatt Lund og dermed parkeringsselskapet deres aktsomt gode tro.

Kandidatene bør også behandle den siste anførselen fra Vik Parkering AS' side om at legesenterets rett eventuelt måtte "være begrenset til plassen som var merket «Reservert syke transport»". Anførselen synes å knytte seg til temaet for Vik Parkering AS' gode tro, eller rekkevidden av hva de burde kjent til. Spørsmålet blir i så fall om Vik Parkering AS' eventuelle uaktsomme uvitenhet begrenset seg til legesenterets rett til å bruke den plassen som var ved skiltet, eller om parkeringsselskapet burde kjent til legesenterets rett til å bruke hele parkeringsplassen. Den omfattende bruken av resten av plassen uten betaling og de to e-postene kunne dog tilsi at legesenteret hadde rett til bruk av mer enn bare plassen ved skiltet. Noen omfattende drøftelse kan ikke forventes i tilknytning til dette punktet.

Det må forventes at kandidatene sammenfatter drøftelsene av de ulike spørsmål i en samlet konklusjon på det overordnede spørsmål om Vik Parkering AS måtte respektere Storevik Legesenter AS' påståtte rett til å la sine kunder parkere vederlagsfritt på plassen.

Oppgave B

Oppgaven gjelder en tvist mellom Else Veng som avtaleerverver av aksjer i Glade Barn AS og selgeren Marte Kirkeruds konkursbo. Dette er en dobbeltsuksjonskonflikt mellom en avtaleerverver og et konkursbo. Gjenstanden for dobbeltsuksjon er rettigheter til aksjer. Også dette spørsmålet inneholder flere under-problemstillinger.

Det fremgår implisitt i oppgavens siste anførsel at selskapet førte aksjeeierbok. Det er således reglene for uregistrerte aksjer som kommer til anvendelse, og ikke reglene om føring i verdipapirregister. Det er ryddig om kandidatene fremhever dette særskilt.

Forholdet mellom avtaleerverver av uregistrerte aksjer og avhenders konkursbo reguleres av aksjelovens § 4-13 tredje ledd. Dette må kandidatene ta utgangspunkt i. Bestemmelsen i aksjelovens § 4-13 er også nevnt i oppgaveteksten som del av boets anførsel.

Det sentrale spørsmålet blir om "selskapet har fått melding om avhendelsen fra erververen eller avhenderen".

Et sentralt spørsmål er om det var tilstrekkelig som "melding" til selskapet at kopi av avtalen ble lagt på kontoret til daglig leder i en umerket konvolutt. Kandidatene bør vurderes ut fra kvaliteten av drøftelsen på dette punkt.

Et første spørsmål er hvilket krav som stilles til at selskapet skal ha fått melding om avhendelsen. Gjelder det et krav om at mottaker hos selskapet faktisk har fått kunnskap om meldingen, eller er det tilstrekkelig at en melding fysisk har kommet frem til selskapet? Det må forventes at kandidatene ser problemstillingen og tar stilling til det.

I følge pensum er det tilstrekkelig at meldingen har kommet frem til mottakeren, jfr Lilleholt på s. 302 og Falkanger s. 703. Det kreves som et utgangspunkt ikke at mottakeren får faktisk kjennskap til innholdet av meldingen. I Lilleholt s. 302 er det imidlertid henvisning til punkt 10.1.2 hvor det på s. 234 gis anvisning på et mer sammensatt vurderingstema når det uttrykkes følgende:

"Skyldnaren eller selskapet bør reknast å "få" meldinga når ho er komen fram til mottakaren på en slik måte at han sjølv avgjer om han vil gjera seg kjend med meldinga."

Det kan dog tilføyes at juridisk teori ikke er samstemt om en så klar løsning på dette prinsipielle spørsmålet som det gis uttrykk for i Lilleholt s. 302 og Falkanger s. 703 (se blant annet henvisningene i note 113 i Lilleholts "Godtroervert og kreditorvert" 3. utg. på s. 86). Løsningen er heller ikke helt konsistent med Lilleholts egne betraktninger om de legislative hensyn bak regelen om notifikasjon som rettsvernsakt i pensumbokens s. 164 (hvor det forutsettes faktisk kunnskap, men som riktignok ikke er pensum). Samtidig er ikke vurderingstemaet helt entydig angitt i pensum. Vurderingstemaet på s. 234 i Lilleholt er mer sammensatt enn de enklere løsningene angitt i Lilleholt s. 302 og Falkanger s. 703. Det kan også spørres om vurderingstemaet på s. 234 i Lilleholt er en del av pensum når det bare er henvist til det fra en side som er pensum. Disse forhold tilsier etter min mening at kandidater som ikke er like klare om det rettslige utgangspunktet som uttalelsene på de sidene som er pensum (Lilleholt s. 302 og Falkanger s. 703), ikke bør trekkes for mye for det. Samtidig bør kandidater som unnlater drøftelser utledet av vurderingstemaet til Lilleholt på s. 234 (jfr nedenfor) heller ikke trekkes for det.

Det bør dernest diskuteres om det var tilstrekkelig å legge kopien av avtalen i en umerket konvolutt på Volds kontorpult. Dette kan neppe regnes som selskapets "ordinære" postformidling, og det innebar også risiko for at personalet ikke oppfattet betydningen av konvoluttens innhold. Det viste seg også å medføre at konvolutten ble bortlagt i en skuff.

Løsningen er etter min oppfatning ikke opplagt.

Falkanger s. 703 synes å være nokså klar på at det ikke kan stilles formkrav til overleveringen av meldingen, så lenge den faktisk og fysisk har kommet frem. Samtidig viser eksempelet der til melding som fysisk var lagt i mottakers postkasse, i motsetning til henleggelse annet sted i kontorlokalene. Etter min oppfatning bør det være tilstrekkelig å legge meldingen lett synlig på mottakers pult.

Vurderingstemaet til Lilleholt på s. 234 innebærer at meldingen må ha kommet slik frem at det er opp til mottaker om han vil sette seg inn i innholdet eller ikke. I alle fall etter at konvolutten ble lagt i Volds skuff, har ikke Vold hatt anledning til å sette seg inn i innholdet. Det fremgår av oppgaveteksten at Vold ikke selv var på kontoret så lenge konvolutten lå på pulten. Da er i så fall ikke minstekravene oppfylt. Her blir i så fall spørsmålet om det var tilstrekkelig at konvolutten opprinnelig ble lagt på Volds pult, hvor han hadde hatt mulighet til å sette seg inn i innholdet hvis han hadde vært der.

Det kan også problematiseres at konvolutten var umerket. Det kan tilsi at mottaker var uviss og at det dermed vanskeligere kan hevdes å være kommet frem. På den annen side ble konvolutten lagt Volds pult, slik at det ikke burde være tvil om at den var rettet til ham.

Et vanskelig spørsmål i denne forbindelse er om rettsvern oppnås med endelig virkning fra det øyeblikk konvolutten ble lagt på pulten, eller om det likevel bortfaller dersom det på grunn av etterfølgende forhold likevel ikke har blitt holdt tilstrekkelig tilgjengelig for mottakeren (Vold). Hensynet til en retts teknisk klar og forutberegnelig løsning tilsier at rettsvern oppnås ved tilstrekkelig opprinnelig formidling, og at etterfølgende forhold ikke endrer det etablerte rettsvernet. Uttalelsen i Falkanger s. 703 om at det "*avgjørende tidspunkt er idet underretningen kommer frem*" trekker også i samme retning. Dette er e.m.m. et vanskelig spørsmål.

Begge løsninger kan etter min oppfatning forsvares, men jeg ville valgt å anse det som tilstrekkelig at konvolutten opprinnelig ble lagt tilstrekkelig synlig på Volds pult.

Konkursboet kan innvende at oversendelse av en kopi av avtalen uansett ikke kan regnes som en "*melding om avhendelsen*", ettersom en slik oversendelse i seg selv ikke har noe dispositivt innhold. Det fremgår av pensum at det kreves at informasjonen tilflyter mottakeren som en "melding", jfr Lilleholt s. 302. Det er ikke tilstrekkelig at mottaker av en notifikasjon får kunnskap om forholdet på annen måte enn ved melding fra avhender eller erverver. Det kan hevdes at karakteren av å være en "melding" også svekkes av at konvolutten ikke var merket eller opplyses å ha hatt noe følgebrev. I tillegg kommer at det ikke er angitt noen avsender på konvolutten, slik at det ikke fremstår som klart om kopien er avgitt fra avhender eller erverver. Etter min oppfatning kan ikke anførselen

føre frem, ettersom avtalens innhold tilsier en eiendomsovergang av aksjene og hvem som er parter i overdragelsen. Overlevering av kopi av avtalen til selskapet er også ut fra en naturlig forståelse egnet til å oppfattes som en melding om overdragelsen. Rent faktisk er den også avgitt av erververen, og det må trolig være tilstrekkelig i forhold til kravene om avsender i bestemmelsen.

De gode kandidater vil foreta en helhetsvurdering av om meddelelsen var tilstrekkelig til å tilfredstille lovens krav om at "*selskapet har fått melding om avhendelsen*". Etter min oppfatning kan begge løsninger forsvares, men jeg ville selv landet på at det er gitt tilstrekkelig melding til selskapet.

Ytterligere en problemstilling som kan tenkes reist, er om Vold som daglig leder var rett mottaker av meldingen på vegne av selskapet. Det kan spørres om Vold hadde myndighet til å motta slik melding, eller om det tilfaller styrets kompetanse. Etter min oppfatning har daglig leder myndighet til å motta slike meldinger på vegne av selskapet. Dette er en problemstilling som det etter min mening ikke kan forventes at kandidatene ser, men som også bør gi en viss uttelling for kandidater som tar det opp.

Kandidatene inviteres i oppgaveteksten til å vurdere betydningen av at aksjene ikke var innført i aksjeeierboken. Svaret er nokså klart at slik innføring i aksjeeierboken ikke har betydning for rettsvernsspørsmålet. Det hindrer altså ikke Else Vengs rettsvern i aksjene at hun ennå ikke har blitt innført i aksjeeierboken. Kandidatene bør ikke bruke mye plass på å besvare dette spørsmålet.

Konkursboet har også subsidiært anført at avtalen ikke kunne gjøres gjeldende overfor dem fordi styret i Glade Barn AS ikke hadde samtykket til overdragelsen. På samme måte som for manglende innføring i aksjeeierboken, kan det ikke oppstilles som noe krav som rettsvernsakt at samtykke er gitt. Dette bør kandidatene slå fast uten at selve rettsvernsspørsmålet åpner for noen særlig mer omfattende diskusjon.

Opgaven inviterer imidlertid også til å behandle spørsmålet om manglende samtykke kan anføres av boet som en innsigelse mot gyldigheten av aksjeoverdragelsen til Else Veng.

Det kan påpekes at manglende samtykke ikke er til hinder for at styret senere kan gi nødvendig samtykke. Konkursboet kan derfor trolig ikke påberope seg selskapets manglende samtykke overfor Else Veng som en gyldighetsinnsigelse.

Konsekvensene av manglende samtykke fra styret vil dessuten ikke uten videre være at aksjekjøpsavtalen skal omgjøres. Else Veng kan eventuelt anvende andre alternativer i henhold til aksjelovens § 4-17 første ledd. Dette er ytterligere et argument for at boet ikke kan påberope seg manglende samtykke fra styret overfor Else Veng. Det kan ikke stilles store forventninger om at kandidatene ser denne sammenhengen, men de som kommer inn på dette, bør premieres for det.

De dyktige kandidater bør se spesialbestemmelsen aksjelovens § 4-16 fjerde ledd om at manglende tilbakemelding fra selskapet innen to måneder fra ervervet ble meldt til selskapet, innebærer at samtykke anses som gitt. Det kan spørres om det er samme krav som stilles til meldingen i tilknytning til aksjelovens § 4-16 som i tilknytning til § 4-13 tredje ledd. Løsningen er ikke åpenbar, ettersom det er tale om to forskjellige rettsspørsmål: Henholdsvis rettsvernsakt med tilknyttede notoritetshensyn i § 4-13 og en regel om rettsvirkning ved passivitet i § 4-16. Etter min oppfatning er det gode grunner til å stille større krav til faktisk kunnskap (eller uaktsom uvitenhet) hos selskapet for fristens utgangspunkt etter aksjelovens § 4-16. Det kan dog ikke forventes at kandidatene her gjør annet enn å vise til den tilsvarende drøftelsen i tilknytning til rettsvernsspørsmålet. Det fremgår av oppgaveteksten at kopien av avtalen ble lagt på Volds pult den 21. juni 2015. Konkurs ble åpnet 1. september 2015, som er over to måneder senere enn det tidspunktet. I så fall bør konklusjonen bli at samtykke var ansett som gitt ved passivitet.

Også i del II bør kandidatene oppsummere vurderingene i en overordnet konklusjon på den overordnede problemstilling om rettighetsforholdet mellom Veng og boet.

Det må som et minstekrav i oppgavens del II forventes at kandidatene ser hovedproblemstillingen om tilstrekkelig notifikasjon har skjedd for å sikre rettsvern. Oppgaven vil i tillegg trolig være godt egnet til å skille ut de gode kandidater ut fra drøftelsens innhold og kandidatens evne til å se underliggende problemstillinger. Det kan også forventes at kandidatene behandler betydningen for rettsvernet av manglende innføring i aksjeeierboken og styresamtykke. Det kan av gode besvarelser også forventes at kandidaten tar opp spørsmålet om boets mulighet til å påberope seg manglende samtykke som gyldighetsinnsigelse og om samtykke kan anses gitt i medhold av aksjelovens § 4-16 fjerde ledd.

---oo0oo---

Oslo, den 20. november 2015
(med mindre rettelser av 22. desember 2015)

Olav Fr. Perland
advokat ph.d.